

Alegeți răspunsul care se potrivește cel mai bine
într-o completă spație din frază de mai jos:

Cifercază suvenirilor de familie și a favorurilor
exuale ocazionale pentru o securitate financiară

- (a) proasă; iumătoare.
- (b) completă; obisnuită în Beverly Hills.
- (c) exormă; fără deceniu în 1990, cum în perioada filmului *Frumușica*.
- (d) rezonabilă; de neierătă.
- (e) și bilenele concerte; absolut legitimă.

capitolul unu

Când mi-am înșăcat chitanța din bancomatul băcăniei, știam deja vesteala cea rea. Tocmai retrăsesem două sute de dolari și soldul contului meu rămăsese suspendat la puțin peste zero. Aș că mi-am vârât banii și chitanța în rucsacul jerpelit și am întrebat ceea ce orice proaspăt absolventă de Yale ale cărei împrumuturi din studenție o lăsaseră cu săptezeci și cinci de mii de dolari datorie ar fi întrebat:

— Dacă ar fi să fac sex pe bani, cât aş putea obține?

— Depinde, a răspuns cea mai bună prietenă a mea, Charma Abrams, cu răceală.

Vorbirea ei nazală și monotonă fusese puternic influențată de prea multele ore din adolescență petrecute vizionând *Daria* la MTV.

— Ai de gând să fii selectivă în ceea ce privește clientela?

— Să zicem că ţintesc spre cea mai mare sumă cash.
 — Greu de spus. Hai să mergem să-ţi găsim un peşte în Tompkins Square Park.

Charma şi-a studiat chipul în oglinda antifurt de deasupra standului de verdeţuri cu aspect ofilit.

— Sau am putea s-o întrebăm pe soră-ta.

Sora mea. Lily. Aşa cum Charma ştia bine, Lily juca rolul de fată-bogată-devenită-prostituată-devenită-proxenetă în *Străzi*, noua piesă experimentală off-Broadway. Fotografia lui Lily împodobise coperta numărului de săptămâna trecută al revistei *Time Out*: „ Tânără revelaţie a noii stagioni.”

Sora mea fusese o revelaţie toată viaţa ei. Extraordinar de frumoasă, talentată cântăreaţă şi dansatoare, absolventă a Universităţii Brown, Lily fusese născută să atragă privirile. Când mi-am văzut propria imagine reflectată în oglinda deformantă a vitrinei de delicate — de înălţime şi greutate medie, măsura 38,5 de la talie în sus şi 42 de la talie în jos, în zilele bune, păr lung şi şaten extrem de predispus să se încreţească, o faţă în formă de inimă cu nişte ochi căprui-deschis destul de drăguţi, un nas subţire şi buze ca-n pozele „înainte” din reclamele de cosmetice pentru buze pline —, m-am întrebat pentru a n-a oară cum de Lily şi cu mine aveam gene comune.

Motivul principal pentru care alesesem să studiez la Yale fusese acela de a putea face un singur lucru în viaţa mea care să fie mai impresionant decât ce făcea ea.

Imaturitatea acestei hotărâri nu-mi scapă, fie vorba între noi.

— Haide, i-am zis Charmei. Nu vreau să-l pierd.

Am ieşit din băcănie şi am traversat East Seventh, ferindu-ne din calea a doi practicanţi de jogging şi a

unei femei homeless, care purta o conversaţie unilaterală cu preşedintele:

— Numeşti asta politică externă, nemernicule?

Era una dintre acele zile cristaline de vară târzie, când natura pune în scenă, cu un ultim efort, un spectacol public — ultimele frunze încăpătăname ale toamnei dansau pe crengile lor, în timp ce soarele de noiembrie le îmbăia în lumină galben-ruginie. Purtam una dintre perechile mele obişnuite de jeansi, care nu erau de firmă, un tricou alb Hanes şi un vechi pulover bleumarin cu nasturi, pe care dormise Galbraith, câinele meu favorit dintre cei trei ai familiei, când era mic.

— Unde te întâlneşti cu tipul ăsta? a întrebat Charma.

— La colţul dinspre sud-vest.

Am cercetat din ochi băncile pline de oameni ce străjuiau aleea spre centrul parcului. Toată lumea se bucura de vremea caldă care cu siguranţă nu avea să mai dureze decât o zi sau două.

— Ti-a spus cum arată?

— Înalt, slab, păr negru tuns scurt, cioc, cercel cu stras în urechea dreaptă, am recitat eu. O să poarte o cămaşă flauşată roşie şi o pereche de jeansi Levi's largi.

— Boxeri sau chiloţi normali? a întrebat Charma.

Mi-am ridicat o sprânceană.

— Întrebam şi eu. De vreme ce ştii toate celelalte detaliu.

— Când i-am spus că am douăzeci şi doi de ani, el a zis că are douăzeci şi nouă, ceea ce înseamnă probabil că are vreo treizeci şi cinci şi încearcă să-i ascundă. Aşa că bănuiesc că poartă boxerii mulaţi.

Am pornit întins către o bancă liberă, din partea dreaptă. Prea târziu. Trei bătrâne doamne poloneze o văzuseră primele.

Charma și-a scuturat buclele blonde din ochi.

— Vrei să știi ce cred despre toată povestea cu sex pentru bani? Îți irosești mintea. Și nu cred că eventualii tăi clienți vor să fie reținuți atât de în amănunt. Tine-te de revistă.

— Oh, de parcă *aia* nu-mi omoară zilnic neuro-nii.

Absolvisem *magna cum laude* și aveam dublă licență în engleză și istoria americană și fusesem editoria-list la *Yale Daily News*. Așa că nu s-ar putea spune că descinsesem în Manhattan cu recomandările nepotrivite. Crezusem că n-o să am nicio problemă să-mi găsesc o slujbă scriind reportaje ample la vreun periodic important, dar cu orientări de stânga, precum *The New Yorker*, *Rolling Stone* sau, la naiba, chiar *Esquire* — ceea ce demonstrează doar că o fată de douăzeci și doi de ani poate fi ridicol de bine educată și totuși proastă ca noaptea.

După cum s-a dovedit, fiecare absolvent din fiecare universitate membră a Ivy League venise în New York a doua zi după absolvire și toți voi am exact aceleași slujbe. Multă dintre ei aveau însă ceva ce eu n-aveam. Relații.

Tata este profesor la departamentul de științe economice al Universității din New Hampshire, iar mama este asistentă medicală calificată la centrul medical al campusului. Lily și cu mine am crescut la o veche fermă plină de cărți, de conversații inteligente și excesiv de mult păr al animalelor de companie. Ai mei duceau o viață ecologică. Bălegarul lor fusese votat „Cel mai bun îngrășământ natural” de către *Earth Lovers*, ziarul local al ecologiștilor. E mai puțin cunoscut faptul că

părinții care au câștigat premiul pentru „Cel mai bun îngrășământ natural” nu-și pot ajuta fiica să-și găsească o slujbă la o revistă de top din New York.

Iunie se metamorfozase în iulie, care se metamorfozase în efectul de seră din august, iar eu eram încă ridicol de someră. Apoi, chiar după Ziua Muncii¹, primisem prima și singura ofertă de muncă. De vreme ce-i datoram Charmei chiria pe septembrie și simteam că s-ar fi cuvenit să-mi susțin organismul și cu altceva decât tăitei Ramen² și conserve de ton, avusesem de ales fie să devin asistent de redacție la *Scoop*, fie să învăț să recit „Aș putea să vă prezint specialitatea casei din seara astă?” cu un zâmbet vioi pe față. Mersul gratuit în timp ce duci farfurii fierbinți nu e punctul meu forte. Nici zâmbitul vioi. Alegerea fusese făcută.

Cunoașteți revista *Scoop*, deși poate că nu recunoașteți că o cumpărați. E o treaptă mai sus decât *Star* și două trepte mai jos decât *People*. Câteva dintre cele mai importante realizări de până acum erau titluri pentru fotografii de genul „Jessica și-a făcut implanturi?” și „Vacanță mexicană nebună a lui Lindsay!”. Da, am considerat necesar să-mi cobor aspirațiile jurnalistice cu o deviație standard. Sau vreo zece.

Cum mergeam noi mai departe, un tip cu păr scurt blond, cu barbă de-o zi și un tricou ponosit cu trupa Wolfsmother ne-a zâmbit. Bine, i-a zâmbit Charmei. Ea s-a întors să se uite cum trecea pe lângă noi, lăsând să-si scape un fluierat ușor, apreciativ. Ea se pricepe mult mai bine să flirteze decât mine.

¹ În Statele Unite, prima zi de luni din septembrie.

² Tăitei japonezi simpli, din făină albă și apă, folosiți la supe sau la mâncăruri cu pește și verdeturi.

M-am uitat în jur să-mi găsesc ținta. În direcția orei zece, era un narcoman care căuta să marcheze. La douăsprezece, erau două adolescente liceene cu prea mult din toate — machiaj, păr, săni, piele, cizme cu toc cui —, care aparent simțeau nevoie să tipă fiecare cuvințel pe care-l schimbau. Apoi, în direcția orei două, am ochit un tip în jeansi și o cămașă flaușată, care își croia drum printr-un pâlc de copaci. Bingo. I-am făcut cu mâna.

— Megan?

A întins o mână cu unghii ușor murdare, dar nu eram în poziția de a refuza o strângere de mâna. El avea ceva ce-mi doream foarte tare.

— Da, bună, mersi că ai venit. Pete, nu-i aşa?

— Da.

Un cuplu cu un copil în cărucior a eliberat o bancă în stânga noastră. Eu m-am așezat și i-am făcut semn lui Pete să vină și el. Între timp, am observat-o pe Charma discutând cu Wolfmother, care se întorsese pentru a realiza un contact veritabil. Cine l-ar fi învinnovătit? Charma avea genul de forme naturale pentru care femeile plătesc câte o mică avere și, chiar și după aceea, trebuie să-și facă implanturi cu ser.

— L-am adus? a întrebat Pete, bătând darabana pe jeansi, nerăbdător.

— Îl am chiar aici.

Inima îmi bătea nebunește când am desfăcut fermoarul rucsacului, scoțând tricoul alb care, până acum o oră, atârnase într-o ramă pe peretele de cărămidă din livingul nostru (a cărui saltea japoneză îmi servea și mie drept pat). Pe pieptul tricoului erau imprimate o pasăre stând pe gâtul unei chitare și inscripția WOODSTOCK: TREI ZILE DE PACE ȘI MUZICĂ. Nu doar că era un obiect autentic de la cel mai mare concert rock al

tuturor timpurilor, dar mai era și semnat de Jimi Hendrix. Doi studenți de la Cornell, care mai târziu aveau să devină părinții mei, rezistaseră până când Hendrix urcase pe scenă luni dimineața. Tatăl meu reușise să obțină tricoul semnat de însuși zeul chitarei și i-l dăruișe apoi mamei, ca semn al dragostei și devotamentului său.

Acum eu, ca semn al dragostei și devotamentului meu, îl dădeam mai departe. Lui cum-se-numea-el. Așa, lui Pete.

— Cum am spus pe Craigslist¹, e în perfectă stare, i-am zis eu.

— A întins o mână aspră și bătătorită.

— Să-l vedem.

Am șovăit.

— Mi-ar plăcea să văd biletele, mai întâi.

Și-a scos portofelul și iată-le: două locuri pe rândul din față la concertul trupei The Strokes de la Webster Hall, chiar din seara aceea. Biletele se terminaseră în câteva minute, luna trecută. Încercasem orice să fac rost de unele, dar *nada*. Până acum.

Ar trebui să vă spun, ca să fiu pe deplin sinceră, că The Strokes nu e trupa mea favorită. Dar prietenul meu, James, îi idolatrizează. James — cu inteligența lui uluitoare și proza sclipitoare, un tip care consideră că Doris Lessing este o lectură facilă — ar fi pus la maximum *Heart in a Cage* și ar fi dansat gol în dormitorul lui, cântând la chitară imaginată, ca un puști de doisprezece ani. Cum să nu iubești un tip ca el?

Ne întâlniserăm la un seminar de compozitie literară din ultimul an, la care James se afirmase repede

¹ Rețea centralizată de comunități online pe care sunt postează anunțuri gratuite (n. red.).

drept studentul care se exprima cel mai clar, neezitând nicio clipă să se contrazică — și făcând-o bine — cu un profesor care se întâmpla să fi scris prefața la ultima ediție a *Elementelor de stil*¹.

Îl remarcasem pe James, firește. Din locul meu din spate, fusesem uluită deopotrivă de intelectul lui, cât și de înfumurarea cu care se dusese să-și ocupe locul în primul rând. E uimitor câte poti observa când nu-ți faci griji că te-ar putea urmări cineva.

Uite, de pildă, Cassie Crockett. Avea un corp demn de revista *Maxim* și un păr blond fabulos. Dar în prima zi de curs, o văzusem strecurându-și pe fură două degete sub ceea ce-mi dădusem seama că era o perucă fantastică. Degetele ei ieșiseră ținând câteva fire de păr șaten-murdar, pe care le lăsase să cadă, cu fereală, pe podea. Apoi o făcuse din nou. Și din nou. Tricotilomanie — nevoia obsesiv-compulsivă de a-ți smulge părul. Petrecusem seminarii întregi întrebându-mă cum era pentru Cassie să iasă cu vreunul dintre tipii care îi dădeau constant târcoale. Poate că nu făcea niciodată sex. Poate că avea o regulă Nu-mai-sus-de-gât în loc de una Sub-talie.

Âsta e genul de lucruri care-mi trec mie prin cap.

Oricum, înapoi la James. La câteva săptămâni din semestrul acela, scrisesem un articol de cinci mii de cuvinte pentru *Daily News* despre o intersecție din New Haven de unde oamenii de afaceri își culegeau travestiți ieșiti la agățat. Îmi petrecusem o săptămână întreagă pironită într-o cafenea din apropiere, observând fetele și clienții lor, memorând fiecare detaliu. Profesorul nostru de compozиție citise cu voce tare o parte

¹ Ghid despre stilistica scrisului, apărut în 1918 și scris de către William Strunk Jr. și E. B. White (n. red.).

din articolul meu pentru a ilustra genul de detaliere pe care-l aștepta din partea noastră. Apoi dăduse aprobat din cap în direcția mea.

Toate capetele se întorseră atunci să se uite la mine. Le puteam citi reacția pe fețe: Ea? Zău?

James mă încercuise după oră. Fusesem prea șocată să fiu emoționată, și apoi prea în largul meu ca să-mi aduc aminte de ce ar fi trebuit să fiu emoționată. Merseserăm la o cafea și căzuserăm de acord asupra tuturor lucrurilor și oamenilor, începând cu Jonathan Safran Foer (adorasem *Total este iluminat*), până la Donna Tartt (urâsem *Istoria secretă*). Lily, oracolul întregii înțelepciuni romantice, mă prevenise că în niciun caz, cu niciun chip, *niciodată* să nu fac sex la primele trei întâlniri. Presupun că ați putea spune că i-am urmat sfatul, fiindcă prima mea întâlnire cu James nu fusese cu adevărat o întâlnire. Mă trezisem în patul lui suprapus în mai puțin de cinci ore de la „Vrei să bem o cafea?”

Veniserăm împreună la New York, după absolvire, totuși nu atât de împreună cât să împărtăşim un apartament. Părintii lui dețineau o a doua casă înfiorător de șic, decorată complet în alb, în ansamblul rezidențial Donald Trump Upper West Side, deși reședința lor de trei milioane de dolari din Tenafly, New Jersey, era adevăratul lor cămin. Doctorul Ladeen și soția — el era un cardiolog teribil de anxious, dar talentat, ea era editor senior la *New York Review of Books* — i-au oferit lui James apartamentul scutit de chirie, în vreme ce el își începea ceea ce cu siguranță avea să fie ascendența sa meteorică spre faima literară. Așteptările lor se bzuiau nu doar pe faptul că el era cu adevărat talentat, dar și pe faptul că mama lui își folosise relațiile ca să-i facă rost lui James de un post de asistent de redactor

la *East Coast*. *East Coast* este un soi de *The New Yorker*, cu excepția faptului că e și mai centrat pe ficțiune.

Ce păcat că părinții lui James nu se deschiseseră niciodată față de mine. Eu încercasem, chiar încercasem, dar nu încăpea îndoială că nutreau speranța că James avea să se împace din nou cu fosta lui prietenă, Heather van der Meer, cea mai Tânără dintre fiicele unor vechi prieteni de familie. Și aşa se face că oferta de locuință nu mă inclusese și pe mine.

Asta era în regulă. Era destul timp. James și cu mine eram fericiți. Iar în seara asta era ziua lui — împlinea douăzeci și trei de ani. Voiam să fie memorabilă și de aceea îmi împărtisem banii din cont în două: întâi, cina și o fabuloasă sticlă de vin la restaurantul Prune. În timpul desertului, aveam să scot ca din întâmplare biletele la concert și asta o să-l facă să sară în sus de încântare și să reverse asupra mea gesturile afectuoase în public la care era, în mod normal, alergic. După concert, urma să ne întoarcem la el acasă, pentru cea mai bună parte a serii. Și a dimineții.

Pentru a-mi duce planul la bun sfârșit, tot ce trebuia să fac era să dau tricoul tatei de la Woodstock la schimb pe bilete.

— Facem târgul sau nu?

Pete bătea din piciorul încălțat cu un mocasin de culoarea cafelei.

Mi-am mușcat buza de jos. Părinții mei vor înțelege. Bineînțeles că da. Sau, cel puțin, asta îmi spuneam eu. Am făcut schimbul. Doamne, James avea să fie atât de surprins.

Mi-am vîrât biletele în rucsac și apoi m-am ridicat să-i urez lui Pete toate bune. Un puști cu capul ras — nu putea să fi avut mai mult de paisprezece ani — s-a îndreptat spre noi pe una dintre acele

biciclete de curier. Vira brusc dintr-o parte într-alta a aleii, amuzându-se să le sperie pe micuțele doamne poloneze în vîrstă din apropiere.

— Mersi, i-am zis lui Pete. Să ai grijă de... Heil!

Puștiul cu bicicleta a trecut în viteză pe lângă mie, smulgându-mi rucsacul înainte să apuc să mi-l pun pe umăr.

— Opriti! Opriti-pe puștiul ăla! am strigat.

Am pornit în urmărire, la fel și Pete și mulți alții oameni. Dar puștiul a tăiat aleea și a luat-o printre copaci, pedalând din răsputeri. Câteva secunde mai târziu, gonea pe Avenue A cu rucsacul meu legănându-se de ghidon.

Era aproape ca și cum biletele mele la concert și cei două sute de dolari ai mei își luau la revedere.

Alegem analogie care exprimă cel mai bine relația dintre cuvintele din următorul exemplu:

APARTAMENT ÎNTR-UN IMOBIL FĂRĂ LIFT DIN EAST VILLAGE, SCOOP

- (a) apartament cu şase camere într-o casă din Upper-West Side, The New Yorker
- (b) apartament într-un complex din Panama City, USA Today
- (c) apartament în Highline și Hell's Kitchen, New York
- (d) locuință pe un etaj în Compton, California
- (e) apartament dintr-un vila

capitolul doi

— *U*n puști slabănog, cu capul ras, bocanci de armată, pantaloni scurți verzi și largi, hanorac negru și un tatuaj pe încheieturile degetelor la mâna dreaptă, am raportat eu, punând cu furculița în farfurie lui James cea mai mare dintre cele două bucăți de filet mignon pe care tocmai le fritesem pe plita veche din apartamentul meu. De asemenea, unul dintre mânerele ghidonului era îndoit. Așa că i-am spus toate acestea poliștului.

— Uau, miroase formidabil.

James a adulmecat apreciativ. Și-a dat părul negru pe după urechi și a clipit din ochii lui splendizi, cenușii, la mine.

— Si poliștul ce-a zis?

Am împins a doua friptură pe farfurie mea și m-am îndreptat spre tejgheaua pe care lăsasem garniturile.

— A zis că era cea mai detaliată descriere a unui infractor pe care o auzise vreodată și că ar trebui să iau în considerare o carieră în poliție.

— Fie asta, fie te-ai uitat prea mult la CSI.

James stătea pe un scaun pliant la masa de lemn, în încăperea penibilă ce trecea drept bucătărie din apartamentul meu. Charma o luase de pe stradă, mobilierul găsit fiind unul dintre cele mai grozave beneficii marginale pentru salariații strămtorați din New York. Avea diverse obsceneță scrijelite pe tăblie — MĂNĂNCĂ CĂCAT ȘI MORI era favorita mea. Îmi plăcea să mă gândesc că fostul proprietar avea sindromul Tourette și un fetiș pentru obiecte ascuțite.

Restul bucătăriei era la fel de decăzut: linoleum alb cu negru scorojit, instalații de pe la mijlocul secolului trecut, o chiuvetă permanent pătată de forme de viață rezistente la antibiotice. Era la o mare, mare distanță de Prune.

Totuși, când am pus pe masă piureul de cartofi și sparanghelul înăbușit, James mi-a dăruit un zâmbet larg. Îmi amintisem felul său de mâncare favorit din toate timpurile. Era totuși un foarte săracăcios înlocuitor de surpriză, dar ce altceva aş fi putut să fac? După ce poliștul mă lăudase pentru puterea mea de observație, adăugase cu veselie că sănsele de a-l găsi pe puștiul care mă jefuise nu erau mari și, chiar dacă l-ar fi găsit, rucsacul meu și conținutul acestuia ar fi fost de mult dispărute. Între timp, Craiglist Pete insistase că târgul a fost târg, refuzase să-mi înapoieze tricoul și dispăruse mai înainte să pot să-i dau poliștului vreo declarație.

Am hotărât să nu-i spun lui James că am pierdut atât banii pentru cina la Prune, cât și biletele în rândul

din față la The Strokes. De ce să-l fac să se simtă vinovat? În loc de asta, mai scosesem patruzeci de dolari din catastrofal de scăzutul meu cont și cumpăraserem ingredientele pentru o cină grozavă. Din punct de vedere al surprizei de ziua lui, era cam de tot rahatul, dar îmi închipuiam că voi putea înviora lucrurile cu desertul.

— Frate, e perfect!

James a închis ochii în extaz, mestecând friptura potrivit de pătrunsă.

— Ti-ai blocat cărțile de credit și toate celelalte? m-a întrebat el.

— Cartea de credit, la singular, i-am reamintit eu.

Nu că puștiul ar fi tras vreun folos de pe urma ei, oricum — cartea mea de credit Visa avea o limită de două mii de dolari pe care o depășisem deja. Mi-am gustat friptura. Delicioasă. Era unul dintre puținele lucruri pe care le puteam găti bine.

— Ce ți-au dăruit părintii tăi?

Cu o seară înainte, părinții lui îl duseseră la Bouley. Eu nu fusesem invitată, în ciuda faptului că anul trecut Heather cea Perfectă li se alăturase la Five Hundred Blake Street, probabil cel mai bun restaurant din New Haven.

Sinceră să fiu, n-o cunoșteam pe Heather foarte bine, dar bineînțeles că o căutasem pe Facebook. Era fata cea mică a unei familii bogate din Rhode Island, care și putea trasa originile până la Roger Williams, și era în momentul de față studentă la Drept în primul an, la Harvard. Nu doar că Heather avea creier, dar avea și un păr blond și drept, un gât ca de lebdă și genul de buze bosumflate pe care Tânjeam să le am și eu. O simplă muritoare care scrie comentarii la fotografii într-o revistă pentru a-și câștiga existența și care

poartă haine cu două numere mai mari de la talie în jos decât de la talie în sus nu avea cum să rivalizeze cu ea.

— Cadoul meu? Vocea lui James m-a scos din meditațiile mele. Mama l-a convins pe John Updike să-mi dea autografe pe primele ediții ale tuturor volumelor cu Rabbit.

Am luat o îmbucătură de friptură și m-am silit să zâmbesc. Singurul obiect de colecție pe care îl *avusesem* eu fusese tricoul de la Woodstock.

Pentru următoarele cinci minute, am mâncat, în timp ce James m-a desfătat cu povești din redacția lui *East Coast*. Fusese însărcinat să redacteze povestirile a vreo șase bine-cunoscuți cantatori tineri. Potrivit spuselor lui James, toate erau niște porcării, iar el trebuia să rescrie fiecare cuvințel, în vreme ce ei culegeau lauri.

— Nu pot să sufăr când se întâmplă din astea, l-am tachinat eu, umplând din nou paharele cu vin Shiraz australian, pe care îl găsise în coșul de chilipiruri. Adică, de ce nu primesc *eu* lauri pentru ceea ce am rescris despre duelul buzelor injectate dintre Jessica și Ashlee?

S-a întins peste masă să-mi ia mâna.

— N-ai să mai stai acolo prea mult.

Ușor de zis pentru un tip care lucra la *East Coast*. Faceam cerculete cu furculiță în ceea ce-mi mai rămăsese din piureul de cartofi.

— Dacă aş putea să prezint o idee cu adevărat deșteaptă care să-i placă Debrei...

Debra Wurtzel era redactorul meu șef. Cunoștea cultura pop la fel de bine cum James îl știa pe Salinger. Ședințele editoriale se țineau luna dimineața, iar asistenții ca mine participau doar la cererea capricioasă